

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 207. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm9647/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Vidhvæs gik med freidigt Mod
 I horkild giennem Slaget,
 Farvede sit Sværd i Blod,
 Bærged Helge-Laget,
 Stædtes der, til Aede laae
 Dragene med Traanen,
 Da han først paa Helgen blaa
 Svømmed bort med Svanen!

Hel en Hovding fiak og brav
 End med Ormen faeret,
 Stole den skider end paa Hav,
 Under Kampes-Skæret;
 Hvor den skider med sit Guld
 Og de hvide Stævne,
 Den Kong Davs Helte-Kuld
 Lange dog skal faene!

Skal om den Hovsugle-Mætte jeg kvæde,
 Som om en Hovding, der end stuer Seel,
 Eller skal jeg som henfovet bygræde
 Guldet's Ulfister paa Konninges-Stol?
 Nist ikkun veed jeg, hoad Alle tilfode,
 Mådig var Kongen paa Hulderets Dag,
 Meget at freitte, det gior ingen Gode,
 No kan i Norge Hver efter Behag.

Den Mand, som mig det meldte,
 At Kongen lever end,
 Var, mens han gik blandt Helte,
 Den fauddre Davs Ven;

Fra Slaget flap den Herre,
 Det var den Helligs Død,
 Man meget har, desværre,
 Af Regn og Tant paa Jord.

Umueligt, vil Man sige,
 Og det gior Kræften kort,
 Fra Kampes-Skæret sige
 Det var at komme bort,
 Sin Skæbne at betoinge
 Slet Ingen nemmet har,
 Hvad rimeligt mon klinge,
 Gior dog ei Sagen klar!

Fra Hsten Sagn er haaret,
 Troværdig jeg det fandt,
 Om Kongen, farlig faaret,
 Som brat paa Hav forbandt,
 Fra Syd kom Sagn for Dee
 Mig om hans Hjemmeste d,
 Paa Kierlings-Snak at heri,
 Det kan ei godt jeg med!

Slaget ved Næb.

(Efter Sigvæt Rørdsen.)

Dlav paa den varme Dag,
Da hans Korb, de hvide,
Svedte Blod, det første Slag
Slog til Jarlens Koide,
Uden Slaansel han fuldrap
Gjæstet Svænn i Havnen,
Stunder fik hans Kamper knap
Til at toire Stavnen.

Wellem Stridens Drene triadt
Drd mon gaar paa Binge
Uf, hoor Kods da Karle-Klint
Jarlen slog for Wringe,
Ei saa frygted Norges Drot
For at styse inde,
Dertil kiendte han for godt
Balens Korben-Winde!

Dog, kan seent i Lørmøn vild
Kunde det sig vise,
Til hvad Side vennemild
Smiled Seirens Dife;

Jarle-Svend og Konge-Mand
Gik med Lis i Hænde,
Katte sig ei stæde kan
Blodstyte Unger-Svende!

Da i Heben glad jeg saar,
Under Davs Mærke,
Kamper over Svuldre slaar
Svale Brynje-Særke,
Dg min sorte Lok, den Skelm,
Lykken maatte looz,
Lumft den under Walfke Hjelms
Loo ad Bind og Bove!

Stelt, jeg mener, var det Syn,
Da med Gylde-Stage
Dver Wolgen foer som Lyn
Davs Kamper strage,
Da de Genduls Spillemand,
Wellem hoaste Egge,
Raff for Dav op til Svænn
Sprang fra Konge-Snekke!

Hilsen der og god de fik,
Men med Skede-Lunger,
Hilsen ei saa listig gif,
Som naar Wæen sjunger!
Skæalen var ei nær saa sed
Med det Sømands-Gilde,
Som naar Hirdmand Wita og Wjed
Katter Wæer mide!

